TASAVALLAN PRESIDENTTI TARJA HALONEN on ostanut omakotitalon kesäpaikkansa naapurista Karjalohjalta, kertoo Ilta-Sanomat.

Vuonna 1981 valmistuneesta talosta Halonen maksoi yhteensä 134 000 euroa. Punaisessa omakotitalossa on 81 neliötä asuintilaa, noin 40 neliön toimistotila ja iso autotalli.

Talo sijaitsee Halosen äidiltään perimän mummonmökin naapurissa. Halosella on lisäksi 112-neliöinen kerrostalohuoneisto Helsingin Kalliossa.

MUMMONMÖKIN NAAPURITALO. Karjalohjalla sijaitsevan kesäpaikkansa lisäksi Tasavallan Presidentti Tarja Halosella on nyt omistuksessaan myös kuvassa näkyvä naapurikiinteistö.

Karisjärven Shamballa suunnitellaan parempaa elämää Tansanian viljelijöille

AARNI VARJONEN

NUMMI-PUSULAN KARISJÄRVEN "SHAMBALLAAN" ELI TILALLA viettävät suomalaista kesäänsä elämäntyötään enimmäkseen Afrikassa tekevät Kehitysmaantieteen tohtori **Eija Soini** ja hänen englantilainen miehensä **Ric Coe**, tilastotieteilijä ja matemaatikko, joka on ollut kaikkiaan 18 vuotta tutkijoiden asiantuntija-neuvonantajana peltometsänviljelyalan tutkimuskeskuksessa Nairobissa.

Eija Soini on tehnyt mittavaa tutkimustyötä itäisessä Afrikassa, ja vuonna 2005 hän perusti yhdessä miehensä Ric Coen kanssa Liana ry:n, joka tekee kehitysyhteistyöprojekteja itä-Afrikan kuivilla Tansanian alangoilla. Pariskunta asuu suurimman osan vuotta Moshissa, Tansaniassa, mutta Karisjärven kotikin on tuttu jo Ricillekin.

- Tämä Karisjärven talo on alunperin isän äidin vanhempien, ja jäi isältäni minulle, kun kukaan muukaan ei halunnut maalla asua, Eija naurahtaa.

- Minä viihdyn täällä oikein hyvin, ja Liana-järjestökin on rekisteröity tänne, hän jatkaa.

KAIVOLLA. Eija Soini ja Ric Coe viettävät kesäkuukaudet Suomessa.

LIANALLA ON MENOSSA kaksi hanketta, molemmat Pohjois-Tansaniassa. Kilimanjaron alarinteillä paikallisille tehdään tunnetuksi sadeveden keruutankkeja ja täsmäkastelujärjestelmiä ja opetetaan näin viljelemään vihanneksia ja kasveja, joita aiemman kantoveden varassa on ollut mahdotonta viljellä. Toinen projekti Parevuorten juurella alkoi tammikuussa, ja siinä on lisäksi tarkoitus jakaa tietoa tehokkaammista, vähemmän polttopuuta tarvitsevien keittimien ja uunien valmistamisesta Tansanian puupulasta kärsiviin kyliin, sekä istuttaa pieniä puupalstoja polttopuuksi.

- Tutkimuksiani varten haastattelin näiden alueen asukkaita, ja tunsin, että koska vein heidän aikaansa ja sain siitä vain itse krediitit, haluan vuorostani tehdä jotain heidän hyväkseen, Eija Soini kertoo motivaatiostaan vapaaehtoiseen kehitysyhteistyöhön. Osa juuristakin Eijalla on Afrikassa, sillä jo 7-vuotiaana hän lähti perheensä mukana Keniaan, jossa isä työskenteli lähetystyössä rakentajana.

Sivu 10.

Makkarjoen koulu elää oppilaiden muistoissa

KARJALOHJALLA SIJAINNEEN Makkarjoen koulun oppilaat ovat vuosittain kokoontuneet jälki-istuntoihin, tapaamaan toisiaan ja muistelemaan menneitä.

Ensimmäiseen kokoontumiseen saapui vain 25 henkilöä, mutta määrä on tuplaantunut.

Tänä vuonna paikalle saapui viitisenkymmentä entistä koulun oppilasta.

- Kutsuja lähetettiin 85, **Mikko Lahtiluoma** kertoo.

Vuosittaisia kokoontumisia on päätetty jatkaa, sillä muisteltavaa riittää tapahtumarikkaissa kouluvuosissa.

Viimeinen lukuvuosi Makkarjoen koulussa oli 42 vuotta sitten.

Kahden vuoden kuluttua koulu täyttää 100 vuotta. Juhlien suunnittelu on jo hyvässä vauhdissa.

Sivu 7.

MAKKARJOELLA OLI MUKAVAA. Sisarukset Leena Mantere ja Eino Mantere muistelivat iloisia kouluaikoja.

VILJELY ALKAA AALTOPELLISTÄ. Taloihin pitää ensin rakentaa räystäskourut, ja aaltopellistä erittäin alkeellisin työkaluin paikalliset takovat ja kolvaavat taidokkaasti räystäskourut, jotka johtavat sadekauden veden säiliöön kuivan kauden tarpeita odottamaan.

Kuvat:Eija Soini

VALUTALKOOT. Säiliön pohja valetaan ympyrän muotoiseen verkkoraudoitukseen. Kehikon ulkopuolella sekoitettu sementti lapioidaan sisälle kehään, jossa rautakehikon ja kanaverkon sekä vastapintana toimivien valkoisten säkkien seinämää vasten sementtimies lappaa sementin. Ulkopuolelle paaluihin sidotut narut pitävät vastavoimana seinän muodossaan pystyssä.

TÄSMÄKASTELUA TANSANIASSA. Vesikannusta lähtee neljä seitsemän metrin tippaletkua, joissa on kastelureiät kolmenkymmenen sentin välein, yhteensä 100 reikää. Tämä reikävälitys sopii esimerkiksi tomaateille ja muille isoille kasviksille. Vesiämpärillinen menee noin kahdessakymmenessä minuutissa läpi ja täsmäkastelee reikien kohdalle istutetut kasvit.

Eija Soinin elämä tapahtuu Moshissa ja Karisjärvellä

AARNI VARJONEN

KEHITYSMAANTIETEEN TOHTORI EIJA SOININ puhe siirtyy välittömästi Tansanian kehitysyhteistyöhankkeisiin, kun hän istuu pirtin pöytään talossaan Nummi-Pusulan Karisjärvellä, jossa hän nykyisin virallisesti asuu - tosin enin aika vuodesta kuluu Afrikassa.

- Tulin tänne Karisjärvel-

lee projektirahoituksesta. Yksittäisellä perheellä ei millään ole varaa rakentaa tankkia, ja siksi perustetaan ryhmiä, jotka yhdessä säästävät niin kauan, että viimeinenkin ryhmän jäsen on tankkinsa saanut. Tietenkin tankkien saaminen etenee sen mukaan, miten ryhmät pystyvät säästämään, Eija Soini kertoo.

tomasti Tansanian kehitysyhteistyöhankkeisiin, kun hän istuu pirtin pöytään talossaan Nummi-Pusulan Karisjärvellä, jossa hän nykyisin virallisesti asuu - tosin enin aika vuodesta kuluu Afrikassa.

- Tulin tänne Karisjärvelle 1993 keväällä, ja asuin aluksi ihan ympärivuotisesti täällä. Vasta 1998 lähdin kauemmas hommiin, ensin Ugandaan puoleksi vuodeksi ja sitten Keniaan, Eija muistelee.

- Menin vuonna 1999 tutkijaksi, siihen aikaan olin kokoaikaisesti Afrikassa. Nyt olen kesät Suomessa ja lopun vuodesta Afrikassa. Tein näitä Lianan projekteja alun perin Keniasta, Nairobista, mutta ajomatkat projektialueille olivat seitsentuntisia, ja muutenkin kyllästyimme mieheni Ricin kanssa suurkaupungin hälinään. Muutimme viime helmikuussa Tansanian puolelle Moshiin, Kilimanjaron juurelle, Eija kertoo ja kuvailee vuonna 2005 perustetun Liana-järjestön tekevän nimensä mukaisesti työtään "liaanina", olemassa olevien rakenteiden linkkinä ja verkostona:

- HALUSIMME JÄRJESTÖLLE NIMEN, jolla olisi jotain symboliikkaa sille, miten pyrimme toimimaan. Liaani (liana) kuvaa sitä hyvin. Meidän tarkoitushan on toimia asiantuntemuksen, tiedon ja tietämyksen välittäjinä paikallisille hankkeille. Minunkin osani on valmentaa paikallisia opettajia ja ammattilaisia, sovimme englanniksi opetuksesta ja kirjamateriaalista ja kokonaisuudesta. Sellainen, että valkoinen opettaa mustia kylissä, on nykyisin jo menneen ajan heiniä, Eija valaisee nykyaikaisen kehitysyhteistyön luonnetta.

NYT HYMYILYTTÄÄ. Tämä pohjoistansanialainen viljelijäryhmä on saanut tankkinsa ja vedensaanti helpottuu.

- Paikalliset toimijat tekevät varsinaisen näkyvän projektityön, meidän tarkoitus on tuoda heille paras todistettu tieto ja tietämys, ja kehitysprojektirahoituksen kautta osa rahoituksesta. Hallintokulumme ovat siksikin minimaaliset, että meillä ei koskaan tule olemaan toimistoa, vaan toimintaa rakennetaan olemassa olevien struktuurien varaan, kasvamme "liaanina" järjestöjen ja paikallishallintojen "päällä", niiden kautta ja niiden kanssa saadaan aikaiseksi jotain järkevää kuten tämä sadevesikeruu ja täsmäkastelu, Eija kuvaa Lianan toimintatapaa.

Lianalla on menossa kaksi hanketta, joissa molemmissa on tarkoituksena tehdä sadeveden ja täsmäkastelujärjestelmiä tunnetuksi Pohjois-Tansaniassa. Hankkeisiin liittyy myös vihannesten kasvatus, joka paikallisille on kantokastelun vuoksi ollut aiemmin mahdotonta tehdä.

- Ensimmäinen hanke alkoi 2006 ja jatkuu vuoteen 2011, ja siihen saimme rahoituksen Yhdysvaltalaiselta McKnight Foundationilta. Tänä vuonna alkanut projekti vielä kuivemmissa viidessä kylässä saa rahoituksen Ulkoministeriöltä.

EIJA SOINI POHTII, miksi tieto esimerkiksi kastelujärjestelmistä ja sadeveden keruusta on täysin uutta paikallisille.

- Sadeveden kerääminenkin on aivan uutta siellä, Soini kertoo.

Ihmiset eivät liiku eivätkä käytä Internetiä, ja siksi tiedon saanti on perusongelma. Tieto pitää viedä paikan päälle, ihmiset kyllä ymmärtävät ja oppivat. Ihmiset kantavat ympäri vuoden vettä joskus kilometrienkin päästä, ja voi kuvitella, miten paljon 10 000 litran säiliö helpottaa elämää. Se kerää alueen sademäärällä vuodessa noin 27 000 litraa vettä. Ilman tankkia vihannesten viljely olisi mahdotonta tehdä.

- Olemme laskeneet, että kuivana aikana ryhmät saavat käyttää ruokavettä 11 litraa per henkilö, ja viljelysten kasteluun jää 25-30 litraa. Sadeaikana tankki menee yli ja vettä voi käyttää reilusti. Tankki riittää melkein koko vuoden. Lopun ajan ihmiset sitten kantavat vettä, usein viidenkin kilometrin päästä joesta tai yhteishanasta, odottaen huhtikuun sadekautta, Eija laskeskelee, ja kertoo projektin yhtenä tavoitteena olevan naisten vedenkantourakan keventämisen. Kokemuksesta Eija tietää, että perheen viljelykset menestyvät vain, jos sekä mies että vaimo ovat yhdessä innostuneita hoitamaan viljelyksiä.

- Me järjestämme opetuksen näille henkilöille, jotka haluavat opetella vesitankkien ja sadevesikourujen rakentajiksi. Ne viljelijät, jotka haluavat meidän kanssa työskennellä, perustavat ryhmiä. Odotamme 40 prosenttia tankkien hinnasta heiltä itseltään, ja loppu 60 prosenttia tuleville ryhmiä, jotka yhdessä säästävät niin kauan, että viimeinenkin ryhmän jäsen on tankkinsa saanut. Tietenkin tankkien saaminen etenee sen mukaan, miten ryhmät pystyvät säästämään, Eija Soini kertoo.

- Vanhemmassa projektissa on kuusi viljelijäryhmää, joiden kanssa on tehty jo yli 30 tankkia. Uudessa, tammikuussa käyntiin lähteneessä projektissa ei vielä tiedä, kuinka paljon ryhmiä tulee; nyt on kahdeksan ryhmää lähtemässä mukaan. Uudessa projektissa olemme siinä vaiheessa, että kävimme viidessä kylässä asiaa esittelemässä kyläkokouksessa ja nyt olemme rakentamassa demonstraatiotankkeja näihin kyliin, kouluille ja terveyskeskuksiin, paikkoihin joihin kyläläiset ne demokraattisesti valitsivat. Paikallisten motivaatio asiaan lisääntyy, kun he näkevät konkreettisesti, mistä tankeissa on kysymys. Sen kautta viljelijät paremmin uskaltavat ryhtyä perustamaan ryhmiä, Eija Soini toivoo.

KOLMAS LIANAN PROJEKTI alkanee ensi tammikuussa, jos rahoitus myönnetään, ja siinä on tarkoitus jakaa tietoa tehokkaammista, vähemmän polttopuuta tarvitsevien keittimien ja uunien valmistamisesta puupulasta kärsiviin kyliin, sekä istuttaa pieniä puupalstoja polttopuuksi.

- Ihmiset ovat maaseutukylissäkin yllättävän hyvin tietoisia oman ympäristönsä tuhoutumisesta ja eroosiosta, ja polttopuuasian tärkeyden he ymmärtävät, se tulee ilmi jokaisessa kyläkokouksessa, missä olemme esitelleet asiaamme, Soini kehuu tansanialaisia.